

פרשת יתרו

בס"ד בר"ה

חוט של חסד

גיליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרב שלום ארוש שליט"א

יו"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד"

רח' שמואל הנביא 13 | ת.ד. 50226 |
טל: 02-5812210 | פקס: 02-5812252
לפניות בנושא העלון: al5308000@gmail.com

מאמר

ראש הישיבה

להיות מאושר באמת

מי האוּיב?

זה מאמר למי שרוצה להיות מאושר באמת.

מה האוּיב הגדול ביותר של האושר? מה אתם חושבים?

התשובה היא שהאוּיב של האושר הוא הדמיון, ונסביר למה הכוונה.

לדמיון יש כוח גדול מאוד. הוא נותן לאדם חוויה של עונג מאוד חזקה. אבל הוא גם מסוכן ומתעתע, כי בסופו של יום האדם מתעורר מהדמיון מוצא את עצמו במציאות, וכאשר כל הדמיונות שלו מתנפצים על קרקע המציאות, הוא מתחיל לסבול מהמציאות סבל רב. זו העדות לכך שהעונג שהוא חווה הוא עונג מזויף. זה לא אושר אמתי.

זה כמו אדם שעובר צרות בחיים ובורח אל השכרות ונכנס לתוך עולם "מתוק" של שקר - שכאשר הוא חוזר בחזרה למציאות, הסבל שלו רק גדל והולך; וכך הוא הולך ושוקע בהתמכרות לטיפה המרה, כלומר הוא הולך ובורח מהמציאות אל עולם הדמיונות.

יצא שהאושר המזויף הוא האוּיב הגדול ביותר של האושר האמתי!

מאושר בחלקו

אבל האושר האמתי הוא אושר שמגיע מהמציאות, השמחה בחלקנו, במה שיש לנו, ולא השמחה בדברים שאין להם שום אחיזה במציאות. הדרך

אל האושר האמתי היא חיפוש האושר במציאות, והסוד של האושר הוא הבריחה מהדמיונות.

העונג של הדמיונות הוא עונג שקרי, עונג שסופו רע וזר, עונג שמתפוצץ בפנים ומשאיר את האדם נשבור בנפשו. ולמרות שהדמיונות לכאורה מענגים את האדם בשעתם - בכל זאת מדובר בזיוף עלוב, ולכן הבריחה מהדמיונות היא לא מניעת עונג, אלא היא הדרך להגיע לעונג האמתי, העמוק, הפנימי והחזק.

וכך בדיוק זה בכל התאוות. כל התאוות מסעירות את הדמיון, אבל לא משנות כלום במציאות. אוי לו למי שהאושר שלו תלוי בסיפוק תאוותיו. זו מציאות קלסית של אדם שלא שמח בחיים שלו ולכן הוא בורח לעולם הדמיון.

הכוח לוותר

זה יסוד חשוב מאוד שכל אחד צריך לשגן ולהפנים. והיסוד הזה מסביר הרבה מאוד דברים:

השבוע ניגש אלי בחור וסיפר לי שהוא רוצה להיפטר ממוכשיר הטלפון ה"חכם" שלו, הוא מבין שזה אסור וזה מביא אותו לעבירות - אבל הוא לא מסוגל, הוא כל כך מחובר לזה, הוא לא מסוגל להפסיק. בקיצור, הוא מכור. הוא שאל אותי מה עליו לעשות.

ואני עניתי לו תשובה מאוד פשוטה. שאלתי אותו: "אתה מן הסתם רוצה להתחתן ולהקים בית בישראל, ואתה מן הסתם רוצה בית יציב, אושר בנישואין ואהבת אמת. האם אתה חושב שהמוכשיר הזה יעזור לך או יפריע לך? האם תוכל להיות

אבל האושר האמתי הוא אושר שמגיע מהמציאות, השמחה בחלקנו, במה שיש לנו, ולא השמחה בדברים שאין להם שום אחיזה במציאות.

אהבת אמת בין לבין אשתך כאשר אתה נחשף כל היום לתמונות ולדמיונות? האם תוכל לשמוח בחלקך באמת? האם היית רוצה שגברים אחרים יראו את אשתך ויתאוו אליה? האם היית רוצה שאשתך תהיה בקשר עם בחורים אחרים או אפילו רק תסתכל בצורה לא ראויה על גברים אחרים?"

הוא לא היה צריך לענות לי כלום. התשובה על כל השאלות האלה מובנת מאליה.

כאשר אדם עומד מול האמת, כאשר הוא נדרש להגדיר את השאיפות האמתיות שלו - הוא לא יכול לשקר על עצמו.

חוזרים לגן עדן

אושר אמתי בחיים הוא רק כאשר האדם שמח במציאות שלו, שמח בחלקו.

השאיפה של כל בני העולם היא להגיע לחיים של זוגיות ואהבת אמת. ואיך אפשר להגיע לאהבת אמת? רק כאשר אתם חיים את המציאות שלכם, כלומר שאתה רואה לנגד עיניך רק את אשתך, ואת רואה לנגד עיניך רק את בעלך. עבורך אין אישה אחרת ועבורך אין גבר אחר. נאמנות מוחלטת, קשר פנימי. כל גבר זר או אישה זרה הם רק דמיון שמאיים על האושר האמתי שלכם.

זה מה שאנחנו מברכים את החתן והכלה: "שמח תשמח רעים האהובים כשמחך יצריך בגן עדן מקדם". בגן עדן היו רק גבר אחד ואישה אחת. אם תרגישו שאתם גבר אחד ואישה אחת בעולם, אתם בגן עדן!

המשך בעמוד 3

גיליון 660
כ' שבט תש"פ

כניסה	יציאה	ר"ת
16:48	18:02	ירושלים
17:05	18:03	תל אביב
16:56	18:02	חיפה
17:07	18:04	באר שבע

הכנסים של הרב שלום ארוש שליט"א לשבוע הקרוב

חולון	ירושלים	אילת
יום ה', כ"ה שבט (20/25/20) בית כנסת ע"ש חללי צה"ל המעפילים פינת המצודה בשעה 21:30	יום ד', כ"ד שבט (19/25/20) ישיבת "חוט של חסד" שמואל הנביא 13 בשעה 20:30	יום א', כ"א שבט (16/25/20) בית כנסת "פחד יצחק" נחל עמרם 2 בשעה 20:00

חינוך באהבה הרב יצחק אבוהצ'ירא

לייעוץ טלפוני ללא תשלום
בימים ג' - ד' משעה 8-10 בערב
נייד: 054-8434435

בדיחות הדעת

נכה חוזר מאיזה באבא, שנתן לו קמיע שיצליח לקום על רגליו כותח את הקמיע רואה כתוב "נסראלה" חוזר לבאבא אומר לו מה זה? עונה לו הבאבא אם הבן אדם הזה הצליח באזעקה אחת להקים את הצפון אז מה זה בשבילו להקים בן אדם אחד?

חינוכיים ובמיוחד לאור זה שקשה לנו להיות עקביים- עלינו לעבוד "במנות קטנות".

להשתנות מהקצה אל הקצה ופלאום להתחיל להיות מסודר קשה מאוד. וכשגם איננו יכולים לצפות שתוך זמן קצר הילדים יהיו מחונכים. אז מה עושים?! ראשית "מתפללים" יש מי שמחכה לעזור לנו, הוא רק ממתין שנבקש! אח"כ בנחת נתחיל לעבוד בשיטת ה"מנות קטנות".

בשביל ההתחלה, נקבע בבית חוק שלא יהיה קשה לילדים לבצע אותו. ולנו לא יהיה קשה לעקוב אחר מיילואו. ואפילו נחפש חוק שהילדים כבר כמעט רגילים לבצע אותו, נכנס את הילדים לסלון ונסביר ונשוחח על החוק כפי שלמדנו בפרקים הקודמים.

המפגש והשיח עם הילדים על החוק, הינם ראשית הדרך ליישום החוק. העקביות, הינה הערובה לקיומו. נעבוד על העקביות של יישום החוק שגם ככה קל לנו איתו (שהרי הבעיה בקביעות היא בד"כ נגד אצלנו). נכין 2 טבלאות הצטיינות, אחת לנו (נשמור אותה במוג'רה "סגורה וסודית" בחדר השינה) ואחת לילדים. כל יום שהצלחנו במשימת העקביות נסמן לעצמנו בדרך המבצע של ההורים "וי". אם לא הצלחנו, ננסה ביחד (שני ההורים) להבין מה הבעיה, ונרשום אותה בדרך כדי שנוכל לעקוב ולראות איך להתקדמות.

נעבוד בנחת, הסבלנות משתלמת. רק כך נוכל לעבוד לאט בלי לחץ בכל פעם על חוק אחר עד שבע"ה עם הרבה תפילות נזכה לבית מחונך ועקבי בהצלחה!

שזקוקה לשינוי והיא ממש "מזיקה" לנו כהורים ולכל המשפחה. עלינו לדעת דבר נוסף. בחינוך אין שיטות קסם ואי אפשר שביום אחד אנחנו נהיה עקביים והילדים ישתנו והיו מחונכים. כדי לקבל ילדים מחונכים- צריך לעבוד. מי שאין לו כה, פשוט- מתקשה "לשרוד" וממשיך לסבול עם ילדיו, מעבר לכך שהוא מועל בתפקיד שה' הפקיד בידו: "לגדל דור שימשיך את ההמשכיות של עם ישראל".

נכון, זה לא קל, קשה לך, אתה מתקשה להאמין שתצליח, אבל אל תדאג, תתפלל על זה לה' יתברך- אצלו לכל קושי יש פתרון!

מבחן הסלע

מסופר על מלך אחד, שלח את בנו יורש העצר, ללמוד חכמה בעולם הגדול. לאחר 3 שנים חזר הנסיך, הוא התקבל בכבוד מלכים בארמון והמלך רצה לנסות את חכמתו. המלך ובנו הנסיך יצאו לטייל בגן הסמך לארמון, כשהגיעו למפל המים, אמר המלך לבנו: "אתה רואה את הסלע הזה? אם למדת חכמה בני, תעביר לי אותו בבקשה לתוך ארמון, אבל בזמן שאתה מעביר אותו, אל תשתמש בשום חפץ רק בידך".

עזב המלך את הגן והשאיר את בנו שוקע בהרהורים. הנסיך שהסתכל על הסלע לא הבין כיצד יוכל להרים סלע כזה ענק עד הארמון. הוא ניסה להיזכר בשיטות שונות שלמד בהשוואת כמות ומשקל, אך שום עצה לא עלתה במחשבתו.

לאחר כמה שעות חזר שוב המלך למפל וכשראה את בנו מדוכך אמר לו: "בני היקר! אתה חושב שבקשתי סמך להביא לי את הסלע בשלמות? וכי אבקש דבר שאין בכוך לעשות? פשוט אם למדת חכמה, היית צריך לשבור את הסלע לחתיכות ולהעביר לאט ובמנות קטנות את הסלע עד לארמון".

מנות קטנות

הורים יקרים! אותו הדבר בדיוק בחינוך: כדי להצליח בחינוך, ובפרט כדי להקנות לילדים הרגלים

חיים במסגרת- פרק יז'

אחד הגורמים החשובים ביותר להצליח בנושא החינוך-הביתי בכלל, ובנושא החינוך-הביתי לחוקים ומסגרת בפרט, הוא העקביות. חוסר עקביות, הוא אחד משורשי הבעיה מדוע איננו מצליחים בעבודה עם חוקים וגבולות. ההסבר הוא: כי אפילו הורה שיועד את מלאכת החינוך וילדו מעוניין להתחנך במידה ואין עקביות אזי לא נפעל כמעט כלום בנפש הילד, וכאשר ההפנמה חסרה, עיקר יסוד ההרגל והחינוך חסר. השבוע נמשיך בע"ה עם הנושא: רמת העקביות כמדד הצלחה בחינוך לחוקים וגבולות.

חיים עקביים הם לא תפריט דיאטה

כמעט כל נושא שני של הורים המגיעים אלי לטיפול, הוא משמעת וגבולות בבית.

עדיין ב"ה לא נתקלתי בהורים שאינם מצביעים וגבולות, אך נתקלתי בהורים רבים שחסרה להם הדרכה מקצועית, איך מצביעים וגבולות שעובדים.

ברוב המקרים הבעיה היא גם "חוסר עקביות". כשאני משוחח עם הורים על בעיית חוסר העקביות שלהם, אני באמת לא יודע אם חוסר העבודה על "עקביות" קשור לעומס רגשי/נפשי, לעצלות, חוסר חשק, או שזה סתם חוסר הבנה עד כמה העקביות טובה ומועילה לבנות בית תקין.

הורים יקרים! אם לא נקפיד על ההוראות בתפריט של הדיאטה, הכי הרבה נהיה קצת מלאים (לא נעים, אך לא נורא), אבל חוסר עקביות בחינוך, הרי יוביל את הילדים לחוסר חינוך ולהחדרת מסר עקיף של "לא אכפת לי", שיגרום אחר כך לזלזול בכל מיידה טובה ולחינוך לחוסר סדר ועצלות.

הילדים שלנו אינם דיאטה או מכון גמילה מעישון, ואם לא נחנך אנחנו את ילדנו, אין מי שיחנך אותם במקומנו. אחרי הכול אנחנו ההורים של הילדים, ואין לנו אפשרות לברוח מזה ולכן נחליט מהיום על "שינוי" בתפיסה. כמובן שינוי בתפיסה יוכל להיות רק כאשר "בנין" שישנה כאן התנהגות הרות

חתונה / בר מצווה / ברית ולכל שמחה המזכרת שלא תשכח!

אבני חן - החוברות לחיים מאושרים מבית היוצר של הרב שלום ארוש שליט"א

עוד אחד מתוך סדרת התכשיטים שלנו. החוברות הקטנות שיעשו לך ישועות גדולות | אפשרות גם לעילוי נשמת

לסדרה המלאה ולהזמנות: 052-2240696

תלמוד תורה
ברסלב - "שלום בנין"
בנשיאות מורי הרב שלום ארוש שליט"א
רחוב שבטי ישראל 56 תלמידי - טלפון: 02-8819873 קווק 02-8818861

הודעה חשובה

מתוך רוב שבת החדאה, מתוך חן שיר ותלל על החסדים העצומים והנפלאים האופפים אותנו מכל עת, לראות את לודי חסד הנפלאים עולים ומתעלים בתורה ויראת שמים, בדרך רב"ק ותלמידיו, בדרך חנה והחסידות

הננו שמחים להודיע בזה על פתיחת הרישום
לשנת הלימודים תשפ"א

לילדים שנולדו בין התאריכים:
ג' בטבת תשע"ו (01 ינואר 2017) עד י"ג טבת תשע"ח (31 דצמבר 2017)

הרישום יערך א"ה במשרדי הת"ת
ברחוב שבטי ישראל 56 בין השעות 15:30 - 13:00
נא להצטייד בתעודות זהות של שני ההורים + ספה מעודכן
הרישום יתקיים עד י"ג אדר תש"פ

בברכת
דוב נחת דקדושה
התנהלה

ילדון הידודון

בין הכותרים יוגרלו מתנוה

מי עוד, חוץ ממשנה, הוא חתן של יתרו?
 תשובה פרשת בא: לאחר מכת בכורות פרעה מבקש משה שילכו מוצרים "וברכתם גם אותי" (ב, ל"ב). רש"י שם כותב שביקש "התפללו עלי שלא אמות שאני בכור"
 הזוכה: ב. זיו, אור הגנוז.
פתרונות לשלוח למייל | פקס:
 al5308000@gmail.com | 02-5812252

חיזוקית- שבט | התחדשות ופריחה

נצחון כל המלחמות מתחיל בהתחלות חדשות.

(א.ב. של החיים)

לקבלת מסרים מחזקים: 052-6672221

**יש לך סיפור תודה?
 המערכת תשמח לפרסם אותו**
 al5308000@gmail.com

סיפורי תודה אמרתי תודה ונושעתי

יתרון מאת ה' יתברך קמתי יגיע.

וכבר כתב רבי אלימלך מליז'נסק זצ"ל בספרו "לעם אלימלך" (פרשת בשלח) ש"אם היה האדם בוטח בלב נאמן, ויהיה פרונסתו קוסנת לו שלא בצער ובעדוהי כלה, ויורדת היתה לו פקטור הזה החולף שלא ביגיעה". וכל הסבה ליגיעה הנדרשת מבני האדם היא אחת: "ויצאו העם", כשהאדם מחסר בטחון ויוצא מהבטחון בקב"ה, אז אז "ולקטו דבר יום ביומו", צריכה להתחדש אליו הלקיטה מחדש. וזה השיר שאנחנו שרים כבר שנים: 'לא מבין כלום, לא מבין כלום, רק מאמין, רק מאמין, שהכל לטובה'. השכל הזה שלמדנו, זו הפננה והפירוש של הפסלים 'לא מבין כלום' - שזה באמת נראה רע מאוד, רק אני מאמין שזה לטובה. כי האדם הוא מוגבל ורואה רק מה שבשור ידום יכול לראות, את מה שבאמת על פי השכל הוא לא לטובה, ואלו בורא עולם רואה תמונה אחרת לגמרי: עבר והיה ועתיד, ואין סוף צרוסים שאינם בתחום השגת השכל האנושי, תכניות ומהלכים שבהם זה כן לטובה, ומאותו 'לא טוב', תצמיח טובה גדולה.

אמרתי תודה ונושעתי
 Breslev.co.il
 052-2240696

תמיכה מובטחת

מפיצים מהישיבה שהפיצו בעיר הקדוש צפת, פגשו יהודי שספר להם על אברך אהד, שהיה מוקבל תשע מאות שקלים תמיכה בכולל מקומי, וחי בדחוק נורא מאוד, ועשה כל מיני השתדלויות לשפר את פרונסתו, תשובה ותפלה וכד', ולא נשע, עד שקבל דיסק של הודאה והתחיל לעשות שעה התבודדות בכל יום, ולהודות לה' על כך שפרנסתו דחוקה, וברוך ה' שזו פקרתם והם בריאים וכו', וכך בכל יום בקשר שעה, הודה ושמוח בקולקו וכו', ותוך כמה שבועות הגיע אליו יהודי שהוא לא מכיר אותו, וספר לו שהוא מחפש מישהו שילמד לעלי ולשקטו של אביו והוא יחזיק אותו, ומאותו היום התחיל לתת לו בסביבות שבועת אקלים שקלים בכל חודש. כי זאת יש לדעת, פאשר יש לאדם קשיים, והוא רוצה לשנות דברים בחייו, כגון שרוצה דבר מסוים ואין בידו להשיג זאת, או שמתקשה בפרנסה וכך בכל דבר ודבר סימן שזה רצון ה', שפך יהיה לעת עתה. צריך הוא לבטל את רצונו, ולקבל את רצון ה' בשמחה, ולדעת שזה לטובתו, שיהיה כף לעת עתה, ואת רצונותיו לשנוי יביע בתפלה ובהודאה. דהיינו, שיקבע לעצמו זמן בכל יום - קמע או הרבה - ויודה לה' על סצבו הנוכחי ועל כל השפע שהשפיע עליו הבורא עד עתה, ויהיה רק בשמחה. ויאמין שכלל דבר יש עת

**רוצה גם לזכות בהגרלה?
 גם אתה יכולו
 שלח לנו סיפור תודה ותיכנס להגרלה**
 al5308000@gmail.com

מתנה ושמה תודה
 052-2240696

ילדים אומרים תודה

סיפור בהמשכים לילדים

**כמה שיותר פתקים, כדי שהספוי שלי
 לזכות יגדל. אבל
 הפעם, בנוסף
 למצאמיים
 שלי במבצע,
 עשיתי
 עוד משהו.
 החזקתי בכיס
 את הפנקס
 שכבר כתבתי בו
 המון תודות. ועכשו,
 בכל פעם שהיתה לי
 מחשבה של תודה
 להגיד לה, הוצאתי את
 הפנקס וכתבתי בתוכו.**

המשך בשבוע הבא

בלי קנאה ותחרות (חלק ג)

תקציה: גיממתי לאיציק בטלפון, לאחר ששאל אותי למה אני מציק לו, אבל איציק מספר לי שהוא סולח לי ומגלה לי סוד- פנקס התודות בו הוא אומר תודה לה'.

אמרתי לו: "תודה רבה לך בעזרת ה', אעשה כמו שאמרתי". וכך עשיתי.

והנה אחרי חדש, הודיעו בת"ת על מבצע מיחד בנושא של "בין אדם לחברו". כל תלמיד שמביא פתק מההורים על מעשה מיחד שעשה, כמו ותור בבית, עזרה לחבר, בקשת סליחה וכדומה - נכנס להגרלה. מה שהיה מאד מיחד במבצע הזה שהתסיס את כל הילדים וגרם לכלנו חשק לעשות רק מעשים טובים - היה הפרס הגדול: עשרה ילדים שיעלו בהגרלה, וזכו בפרס מיחד: "טיסה בשמי הארץ", ולזוכה במקום הראשון הבטח פרס נוסף: ארון ספרים מלא בספרים יקרי ערך.

ההתרגשות גאתה מעל ומעבר, הרי כל ילד חולם לטוס פעם בחיים שלו. ומוכן שגם אני התרגשתי והתאמצתי להביא

"אני מבקש ממך ה', שלהבא תעשה שאזכה בהגרלה, ואודה לך בפנקס הזה גם אם אזכה וגם אם לא אזכה". הפנקס היה מלא בעוד ועוד תודות. ואני קראתי וקראתי והתעוררתי להבין את הכח של האמונה.

"ואוי", אמרתי, "עכשו אני מבין איך זכיתי בפרס היקר הזה".

"כתבתי את הפנקס הזה בדיוק במבצע האחרון", הסביר איציק, "ובאמת, אמרתי תודה וזכיתי בהגרלה. ובזכות הפנקס, נהייתי מהזכיה כפלים: הדבר הקטן שזכיתי בו זה ההליקופטר, והדבר הגדול זו האמונה שהתודה פועלת ישועות בשלמות יותר מאשר הבקשה. חברי היקר, אני ממליץ גם לך לקחת פנקס ולכתב בו בכל יום לפחות עשר תודות חדשות".

הסדרה לשלום הבית
זאת הרב שלום ארוש

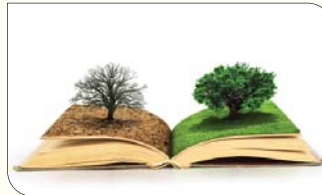
052-2240696 ☎

שלום הבית שלי

הרב שלום ארוש שליט"א

מעט ענוה

אשה שאין לה את החכמה, להבין ששלום בית זה דבר גדול וקשה להשגה, וצריך לזה הרבה המתנה וסבלנות, אזי אפילו אם בעלה יהיה אדם שרוצה ויכול להיות צדיק - אם רק יניחו לו לעשות את העבודה הנדרשת, היא עלולה להפוך אותו לשבר כלי, או פשוט לאבד אותו, ובקיצור - לקלקל הכל, וכל שכן אם הוא בעצמו חלש, שאם אשתו לא תיקח את העניינים לידיים, לחזק ולעודד ולעורר וכו', הוא לא יגיע לשום מקום.

לכן - כל אשה צריכה לעבוד על מידת הענוה, ולעקור את מוח שחושבת שמגיע לה בעל מושלם וחיים מושלמים בלי שום יגיעה ועבודה של תשובה וריבוי תפלה.

- כל אשה צריכה להכיר בכך שהיא לא התחתנה עם מלאך, אלא עם אדם שצריך לעבוד הרבה בשביל לתקן את עצמו.

- כל אשה צריכה לדעת שאם יש לה יסורים, אזי הכלל ש"אין יסורים ללא עוון" חל גם עליה, והיא צריכה לעשות תשובה, ולא לתלות את האשמה בבעלה, על אף שהייסורים שלה באו דרכו.

- כל אשה צריכה לדעת שה' יתברך לא חייב לה כלום, והבעל שהיא קיבלה זה הבעל הכי טוב בשבילה, ותהיה שמחה בחלקה, שרק על ידו, עם

התפילות" של משפחתם, ואז הדינים מתמתקים ביתר קלות, ובדרך זו בסופו של דבר היא ובעלה יצליחו בחיים ויגיעו גם לאותו "שלום בית" מושלם ונכסף, ובעיני ראיתי את שני צידי המטבע בצורה קיצונית: מצד אחד - נשים שהבעל שלהן היה גרוע ביותר, ורחוק מכל עבודה עצמית, לא מוכן לשמוע לשום רב ולא מקבל מאף אחד, חושב שרק הוא צודק וכו', אבל הייתה להן, לאותן נשים, סבלנות. הייתה להן ענוה. הייתה להן אותה "הכמת נשים", והן עשו שעה התבודדות כל יום ושמוחו בחלקן, בבעל שה' נתן להן, כמו שהוא, ומצאו את הנקודות הטובות שבו, וידעו שכשיגיעים ועמלים, אזי כל נקודה שמשיגים נותנת אושר וסיפוק רב, ועל אף כל הקושי הן לא סבלו הרבה, כי הרי עשו תשובה כל יום, וממילא לא היו עליהן דינים, וכך הן העמידו את כל הבית, חינוכו את הילדים, ואף הפכו את הבעל לעובד ה' בתפילותיהן, הוי אומר: הכמות נשים בנתה ביתה... ומצד שני - נשים שזכו לבעל פי כמה וכמה יותר נח, שמלא ברצון טוב ומוכן לשמוע, ומוכן להודות בטעויותיו ולעבוד על עצמו ולתקן וכו', אבל מטבע הדברים עדיין טעה במה שטעה, נכשל במה שנכשל וכו', ואותן נשים לא רצו לקבל את התיקון שלהן, לא היו מוכנות לעבודה, לא היו מוכנות לקבל את המציאות שהאדם בא לעולם הזה לתקן, רק רצו שהכל יהיה להן מושלם תכף ומיד, והן גם לא עשו את שלהן בתפילה, בתשובה וכו', רק האשימו את הבעל ורמנו, והתוצאה הייתה: או שהתגרשו, או שהבית שלהן לא הצליח, הוי אומר: ואיוולת בידיה תהרסו...

כל החסרונות שיש בו, היא יכולה להגיע לשליחות שלה ולתיקון שלה ולייעוד שלה.

כי זאת צריכים להבהיר היטב, שאין לשום אשה "פטור" מתשובה, או "פטור" מאמונה בהשגחה פרטית, או "פטור" מקבלת החיים בשמחה ובענוה וכדומה. אשה שמאבדת את הסבלנות לנוכח הטעויות של הבעל, שבועטת בייסורים, שמאשימה את בעלה בכל ייסוריה, שלא מפסיקה לבזות אותו ולדרוש ממנו שייתן לה חיים מושלמים של אושר ורוח, אחרת היא תמרר לו את החיים ואף תתגרש ממנו - אשה כזו הורסת את ביתה ואת עצמה, ועליה נאמר: ואיוולת בידיה תהרסנו. לעומת זאת, אם יש לה את נקודת האמת להבין את כל הדברים שמנינו, ויש לה מידת הענוה, ששמחה בחלקה ויודעת שגם לה יש מה לתקן, ומבינה שהיא צריכה להמתין הרבה, ויבנתיים להתפלל ולבקש ברחמים ובתחנונים מה' שייתן לה חיים טובים, שקטים, שייתן לה שמחה ושלוה וכו', והיא מבקשת מבורא עולם שיזכה אותה לעשות תשובה, ושיזכה אותה להתפלל הרבה תפילות - אשה כזו בונה את ביתה, ועליה נאמר: חכמות נשים בנתה ביתה. כי בזכותה יבנה הבית.

כי ביחד עם עבודת הבעל, שעובד בעצמו על מידותיו, ומתפלל ועושה תשובה, גם היא עושה תשובה, ומוסיפה את התפילות שלה ל"סל

רבי חיים פלאג'י
י"ז שבט

לאורם נלך

הילולא דצדיקיא

שהרגיש את מאמרו הז"ל בכל כוחו "וכשלו איש באחיו" - דרשו הז"ל "בעון אחיו", מלמד שכל ישראל ערבים זה לזה. וכן אמר משה (דברים כט) כל איש ישראל, כל ישראל נתכסים בעון איש אחד

העיד בנו (ר' אברהם) שהמשרתת בביתם ראתה באשמורת הבוקר על מצופתו אש קודש מתלקחת מעוצם קדושתו, ומרוב מורא וכחד ניטל ממנה כוח הדיבור כל אותו היום.

רבינו חיים זצוק"ל התפרסם בזכות ספריו הרבים, כ-80 במספר, אותם התחיל לכתוב בגיל 16 ואשר עוסקים בקשת רחבה של נושאים: 7 חיבורים על התנ"ך, 9 חיבורים על התלמוד, 15 ספרי מדרשים ודרושים, ספרי מוסר 24 חיבורים בהלכה, קבלה, שו"ת וספרים רבים נוספים. בסיום כל כתיבת ספר היה עורך רבי חיים סעודת מצווה והיה מחלק את ספריו ללא תמורה, את ספריו לעולם לא מכר. בי"א באב ה'תר"א, התחוללה שרפה באיזמיר ובה הרבה שכונת היהודים ועלו באש 54 מספריו, במהלך השנים שיחזר רבי חיים חלק מכתביו והוציא לאור עשרות מהם, אך חובם נותרו בכתב יד.

בשנת ה'תרכ"ח בחג מתן תורה בשעת קריאת התורה קרא רבינו חיים את הפסוק "וימת שם משה" וסרף בבכי, בשעה זו הבינו אנשי קהילתו כי יסיו קרובים ופרצו אף הם בבכי מה, וכן ביום י"ז שבט יום לאחר שסיים את ספרו "ברכת מועדיך לחיים" נפטר רבינו חיים זצוק"ל זיע"א, בשיבה טובה. ויבנו כל העדה על האבידה הגדולה. זכותו תהא מגן וציונה עליו ועל כלל ישראל אכ"י.

רבינו חיים פלאג'י זצוק"ל נולד באיזמיר בשנת ה'תקמ"ח, לאביו רבי יעקב פלאג'י ולאימו מרת קאלי קאדין. סבו מצד אמו היה רבי יוסף רפאל בן חיים חזן מחבר ספר "חקרי לב" אשר בערוב ימיו עלה לארץ הקודש ושימש בה כראשון לציון. כמו כן למד תורה מפיו. התמדתו ושקיפתו בתורה הייתה לאין ערוך, כפי שהעיד על עצמו: "ומעיד אני עלי שמים וארץ כי מיום עומדי על דעתי עד יום היותי בן כ' שנה הייתי שוקד על לימודי ביום ובלילה בלי שום ביטול כלל, כי לא הייתי מתעסק בשום ענין מעיני העולם כלל".

רבינו איזמיר, שעמדו על גדולתו סמכוהו בהיותו בן כ"ה שנה בלבד למשרת חכם ודיין, ולבסוף קיבל את התואר 'הרב הכולל', שהיא דמות רבת הוד ביותר, וגדול כבוד אף בעיני השלטונות. דרשותיו היו בטוב טעם והיו שובים את לב השומעים, ובעל כשרון הבעה מבורך אשר נתן את ביטויו הן בדרשותיו והן בספריו. רבנו דאג לחינוכו של הדור הצעיר ע"מ שלכל הפחות ידעו לאחוז ספר לימוד וספר תפילה, והאה ברכה בעמלו. בנוסף לגדולתו בתורה, הייתה יראת חטאו, קודמת לחכמתו והיה בעל מידות ותכונות אצילות, בקדושה ובחסידות. היה משתדל היה לקיים כל החומרות שראה בספרים, וחשש אף לדעת המיעוט.

כ"כ היה נדיב לב ומסור גדול לצדקה. והיה דואג לכלל כאשר היה מסתגף ומתענה לטובת הכלל והפרט. ועקב כך היו מודיעים לו בחלום על גזרות המתרגשות לבא לעולם, והיה הרב פונה לנוגעים בדבר כדי שישבו בתשובה, ואף הוא עצמו לא מנע עצמו מכך, והיה מתענה ומתפלל עבורם. הכלל היה

בס"ד בר"ה

זמן לעצמך

שיעור שבועי

ע"י הרבנית מרים ארוש תחי'

ימי ראשון

בשעה 21:00

שמואל הנביא 13 ירושלים

בישיבת "חוט של חסד"

ברוכה הבאה

02-5308000

פסגת העונג

בפרשת השבוע שלנו, לפני הפסגה הגדולה של הגאולה שהיא מתן תורה, נצטוו כל ישראל לפרוש מהתאוות שמעוררות את הדמיונות וזולות מאתנו את האושר האמתי, כדי להכין אותנו לקבל את התורה שמעלה אותנו אל העונג האמתי שהוא העונג השכלי והנפשי.

ורק לאחר מתן תורה שבו יצאו עם ישראל מהדמיונות, היו יכולים לשוב לחיי משפחה בריאים כמו שאמר להם "שובו לכם לאהליכם", ולזכות לקשר הזוגי האמתי שהוא קשר של מצווה, קשר של שמחה בחלקו, ושמחה במציאות.

כי הקשר הזוגי האמתי הוא קשר של מציאות ולא של דמיונות. והמציאות היא שאתם שני בני אדם והקשר ביניכם הוא קשר נפשי, קשר של דיבור, קשר של תשומת לב, קשר של הקשבה והבנה, קשר של התחשבות. וזה האושר האמתי שבנישואים, וכל עוד כבולים בדמיונות לא ניתן להגיע לאושר הזה.

הצעד הראשון

אם אתה רוצה לחפש משמעות, אם אתה רוצה לחפש עונג פנימי ויצוב - אתה חייב קודם כול לעשות את הצעד הראשון שהוא "סור מרע". כאשר אתה מתנתק ונגמל מהשפעת הדמיונות - אתה מכשיר את עצמך לחפש ובעזרת ה' למצוא עונג אמתי בחיים.

וזו עבודת ימי השבועיים. ימי השבועיים מגלים לנו שכל התאוות והדמיונות הם למעשה גלות מצריים, הם למעשה סבל גדול מאוד, עבודת ושעבוד. והדרך לצאת מצריים היא דרך תיקון הברית כלומר, יצירת קשר אמתי עם בורא עולם ושמירה על הקשר הזה.

וכבר כתבנו ואנחנו חוזרים ומעוררים שוב - שהעבודה על תיקון הברית אין פירושה לוותר על העונג, אלא פירושה הוא לוותר על תענוג שקרי שטופו סבל נפשי, כדי לזכות לעונג אמתי שגורר סיפוק פנימי.

והעבודה הפשוטה שלנו היא להתנתק מהמכשירים שרק מעוררים ומגבירים את הדמיון. וכן העבודה של הגברים לשמור על העיניים שהם השער לכל הדמיונות כמו שאומרים חז"ל "אין יצר הרע שולט אלא במה שענינו רואות". והעבודה של הנשים היא לשמור על הצניעות, כי כאשר אישה אינה הולכת בצניעות, היא ממלאת את עצמה בדמיונות של גברים אחרים, וכן מגבירה את הדמיונות אצל גברים אחרים, ובזה היא הורסת לעצמה את כל הבסיס לאושר בחיים.

וזו הדרך לזכות לתורה באמת, כמו שלמדנו בפרשה שהדרך לזכות לתורה היא דרך של ויתור על הדמיונות, וזו היא הדרך לכל התקדמות בחיים בגשמיות וברוחניות. יהי רצון שזנחה לאושר אמתי ולעונג אמתי ולסיפוק אמתי מתוך קדושה וטהרה.

בברכת שבת שלום ומבורך

לשמע אמונה כל יום כל היום
קו האמונה 02-6444250

ארוכה חשובה בלשון לע"ז, והחסידי הנ"ל לא הבינו את דבריו וכשראה החסיד שיעבור הזמן תפילת מנחה הלך לקרן זווית אחת להתפלל מנחה, בדעתו חשב החסיד שיסיפיק לסיים תפילתו עוד לפני שיסיים הכומר את ברכתו הארוכה. כשהיה החסיד עדיין באמצע תפילת העמידה, קם הכומר והוא מעל רגליו וצוה לכל ב"ב וכל הנוכחים העומדים שם לענות אמן על הברכה בעבור שתתקיים ברכתו וענו כלם יחדיו אמן. אך החסיד לא הבין את לשונם ולא ענה אמן, וגם טרם סיים את תפילתו. שאל הכומר אם ענו כל ב"ב אמן השיבו כן, ושאל אם ענה היהודי אמן, והשיבו כי לא ענה אמן כיוון שהיה מתפלל. כאשר שמע הכומר שלא ענה היהודי אמן תלש את שערות ראשו וצעק וצעק גדולה ומרה ואמר הוי על מעשה הרע הזה שבעבור היהודי הזה לא תתקיים הברכה שלא ענה אמן על ברכתי. כאשר שמע המלך את דברי הכומר קצף המלך מאוד על היהודי והתהפך לאכזר וצוה את עבדיו להרוג את החסיד ולנתחו לנתחים ונפטר החסיד במיתה משונה רח"ל, ואחר כך גירס המלך את היהודים.

היה שם עוד חסיד אחד, שהיה חברו של החסיד הנהרג, והוא ידע מחסידות וצדקתו של אותו חסיד הנפטר, אך בליבו שפט אותו שבוודאי עבר איזה עבירה בצנעה כי אין הקב"ה חשוד חלילה במועשיו. והיה החסיד מתענה ובוכה ומתפלל שיודיעו לו מן השמים על איזה חטא נהרג החסיד חברו הנ"ל במיתה משונה?! והתבודד החסיד בחדר אחד יושב ומשתומם על החסיד הנהרג. לפתע נתגלה חברו החסיד הנפטר מעולם האמת. ויחדר החסיד חרדה גדולה. מייד הרגיעו חברו הנפטר ואמר לו החסיד הנהרג אל תירא ואל תחת. שאלו החסיד החי: "יודע אני שחסיד גדול היית רק אמור לי על מה עשה ה' לך ככה ומה חרי האף הגדול הזה?!", השיב החסיד הנהרג: "אני אמר לך באמת מימי לא עשיתי שום עבירה רק הקב"ה מודקדק עם הצדיקים כחוט השערה, רוב העולם אינם נזהרים בזה החטא. אירע פעם אחת בירך בני הקטן ברכת המוציא לחם וכו' ושמעתי ולא עניתי אמן על הברכה והארץ לי הקב"ה אפו עד המעשה שנעשה לי בעמדי לפני מלך בשר ודם שלא עניתי אמן על ברכת המלך ויחר המלך מאד, באותה שעה דנו אותי על שלא עניתי אמן על ברכת בני. לכן הורשיתי לבוא ולספר לך את סיבת המעשה למען תספר באזני בניך וכן בניך ולכל באי העולם את המעשה הזה ותזהרים על עניית אמן, ופרח לו איש האמת ...

כשסיים החכם הספרדי הנ"ל לספר את המעשה הזה לרבי מרדכי יפה בעל הלבושים אמר לו: "אל תתרעם עלי שנידיתי אותך כי עשיתי זאת למען תהיה הבושה ההיא כפרה על עוונך ואני מוחל לך אבל בתנאי שתדרוש ברבים ותספר להם את הסיפור להזהירם על עניית אמן."

(גירסה אחרת סוברת שהסיפור היה בביתו של רבי רבי מתייהו דלקראט שאצלו למד רבי מרדכי קבלה. אך תוכן הסיפור לא השתנה)

מעלת עניית ה"אמן"

בזמן הגאון רבי מרדכי יפה בעל לבושים אשר מימיו אנו שותים, אירע המעשה. הגאון רבי מרדכי יפה היה בתחילה אב"ד בק"ק קטנה, וה' הרים והגדיל כסאו למעלה ושולחים מק"ק סוזנא באו לקבלו עליהם לאב"ד ור"מ והביאו לו שטר רבנות כנהוג והשיב הגאון הנ"ל להמשולחים אקבל השטר רבנות מכס אמנם אין אני יכול ליסע עמכם תכף ומיד מפני שעדיין לא למדתי חכמת עבוד החודש והמולדות ואין שום אדם בכל המדינה שאוכל ללמוד ממנו, על כן אלך תחילה למדינת איטליה לוונציה לחכמי הספרדים שהם בקיאים בחכמה זו ושם אלמד את החכמה הזאת. נסע הגאון בעל הלבושים ולמד אצל חכם אבוהב הספרדי כרבע שנה למד ממנו כל החכמה הנ"ל באר הטיב כאשר נראה היותו בספרו לבוש בהלכות ראש חודש. בסוף הזמן אירע שבמקום לימודים היה שם תינוק אחד בן הרב החכם כבן חמש שנים, ואכל פרי וברך בורא פרי העץ בקול רם וענו כל בני הבית אמן על ברכת התינוק, והגאון בעל הלבושים לא ענה אמן שלא במתכוון. בימים ההם עדיין לא הייתה מודעות חזקה לכוחה ועצמתה של עניית האמן. החכם רבו של הבעל לבושים ראה שלא ענה אמן על הברכה של התינוק כעס עליו כעס גדול וידה אותו וגער בו בניצופה. המתין בעל הלבושים עד שעברו שלשה ימים כפי הדין כשרבי מחרים לתלמידו, ואח"כ בא רוצה לפייס את רבו אך הוא לא רצה למחול לו. שוב ביקש את רבו שימחל לו ויאמר לו מה פשעו ומה חטאתו נגדו ומה חרי האף הגדול הזה?! השיב לו החכם: "יודע תדע שאהבה גדולה ושלימה שאינו תלויה בדבר אהבתך יותר מבני, אבל תדע נאמנה שהיית חייב מיתה בשעה שלא ענית אמן על הברכה של התינוק, אמנם באמת ובתמים אני מוחל לך רק בתנאי זה שכל מקום וקהילה אשר תדרוך כף רגליך תדרוש ברבים ותודיע להם את החטא והפגם הגדול של מי שאינו עונה אמן על כל ברכה ששומע מישראל. וגם תצוה לבניך ולבני בניך עד סוף כל הדורות שיספרו את המעשה הגדול והנורא שאספר לך:"

במדינת פסניא היו קהילות קדושות קודם גזירת תתנ"ו והייתה שם עיר ואם בישראל. באותה המדינה היה מלך אחד שרצה לגרש את היהודים כמה פעמים, והיה שם אב"ד חסיד ועניו גדול ועושר גדול והיה נושא חן בעיני מלך, ובכל פעם שהיה דעתו לגרש את היהודים היה החסיד הנ"ל מפיץ עצתם ומבטל דעתם. יום אחד כעס המלך על היהודים וצוה לגרש אותם. באו כל בני הקהילה להחסידי הנ"ל שילך למלך להמליץ בעדם לבטל הגזירה כפעם בפעם. והחסידי שמע לדבריהם והלך עימם לחצר המלך. כאשר ראה אותו המלך נשא חן בעיניו ויחך לקראתו ויחבקו וישקו. משראה החסיד כך סבור היה בדעתו שבוודאי יבטל המלך הגירוש. ודיבר עם המלך על דא ועל הא. לפתע נכנס אל המלך אורח חשוב, כומר אחד ממדינות רחוקות. נפל הכומר על רגליו של מלך ובירך את המלך ברכה

פעילות האברכים ובתי חולים

גן הדעת חידושים לפרשת שבוע

כנינים חסידות ברסלב

הפגיד מן־הרויץ זָכוֹנוֹ לְבָרְכָהּ, נְהַי לְבֹא אֶל רַבְּנוֹ זָכוֹנוֹ לְבָרְכָהּ פְּעָמִים בְּשָׁנָה: לְשֵׁבֶת פְּרִשֶׁת "יתרו" וְלְשֵׁבֶת פְּרִשֶׁת "וְאַתְחַנֵּן", בְּנֹתָנוֹ טַעַם לָהּ, "מִשׁוֹם שֶׁאֵת הַתּוֹרָה רִצָּה אֲנִי לְקַבֵּל אֶצֶל רַבְּנוֹ". וּמְחִמָּת שְׁקָרִין אֵז בְּעֶשְׂרֵת הַדְּבָרוֹת, עַל כֵּן בָּא אֵז. (ש"ש"ק - ג רכז)

פְּעַם-אַחַת בְּיָמֵי מוֹהֲרַנְ"ת זָכוֹנוֹ-לְבָרְכָהּ הָיָה אֶחָד שֶׁנִּשְׁאַ אֲשֶׁר רָעָה מְאֹד, וְהָיָה לֹא יָדַע מִזֶּה מִקִּדְּמָה, וְרָק לְאַחֵר הַנִּשְׁאַוּ אֵין לֹא זָאת, וְלֹא יָדַע מִה לַעֲשׂוֹת כִּי הִקְנִיטָה אוֹתוֹ קֹאֵד, וְשָׁאַל לְמוֹהֲרַנְ"ת זָכוֹנוֹ-לְבָרְכָהּ עֲצָה מִה לַעֲשׂוֹת. הַשִּׁיב לוֹ, שֶׁיִּתְפַּלֵּל לְהַשֵּׁם, יִתְבַּרְךָ עַל זֶה מְשִׁיב זָכוֹן בְּכָל יוֹם שֶׁעָה כִּי יִחַדֵּת וְכוּ'. (אַבְנֵי הַבְּרָזֵל, שֵׁם סו"ט).

מוֹהֲרַנְ"ת הָיָה אוֹמֵר: מִלְּחֻמָּת גּוֹג וּמִגּוֹג אֵינוֹ יִזְכָּר בְּמִגְלַת סֵפֶר, וְנִשְׁמַע מִזֶּה, שֶׁיְהִי אֶפְיָקוֹרְסוֹת בְּעוֹלָם, וְזֶה יְהִי עֵקֶר הַנִּסְיָן לְשֵׁלֵנו. (אַבְנֵי הַבְּרָזֵל, שֵׁם סֵפֶר ט').

"וַיִּשְׁאַלוּ אִישׁ לְרֵעֵהוּ לְשֵׁלוֹם", נִשְׁלַם תִּיקוֹן הַאִיבָה שֶׁהָיָה בֵּין קִין וְהָבֵל.

מִכֵּל זֶה נִלְמַד, שְׁכֹאשֶׁר יֵשׁ לָנוּ תַחֲשׁוֹת מִסּוּסִימוֹת לְגַבֵּי אֲנָשִׁים מִסּוּסִימִים יֵשׁ לְדַבְרִים שׁוֹרְשִׁים נֹסְתִים לֹא נִבִּין לֹא נִדַע, וְגַלְגַל הוּא שְׁמֻסּוֹב בְּעוֹלָם כִּי אִזּוֹ אַחֲרֵת.

מִקְבֵּל עֲלֵינוּ שֶׁבַע מִצְוֹת בֵּין נֹחַ. כִּל שֶׁעֲבַר הַזְּמַן בּו יִתְרוֹ הָיָה קְרוֹב לְמִשְׁה, כִּי הִשְׁפַּעוֹת הַחַיּוּבִיּוֹת הַבּוֹקְעוֹת מִמִּשְׁה מְטִיבוֹת עִם יִתְרוֹ. לִימִים, אִסְף אֵת בְּנֵי עִירוֹ וְהוֹדִיעֵם, שְׁאֵין בְּרַצוֹנוֹ לְכַתּוֹב עוֹד בְּתַפְקִיד הַאִפְסִיּוֹר מִשׁוֹם שֶׁזָּקֵן הוּא, וְכַתּוּבָה לְדַבְרֵי נִידוּהוּ, שֶׁלֹּא יִזְדַּקֵּק לוֹ אָדָם וְלֹא יַעֲשֶׂה לוֹ אָדָם מִלְּאֲכָה. זֶה הַטַּעַם שֶׁהוֹצִיא אֵת בְּנוֹתָיו לְרַעוּת אֵת הַצֶּאֱנָה, וְנֹסְתַבֵּב הַדְּבַר שֶׁיִּפְגּוֹשׁ אוֹתָם מִשְׁה, וְיִשְׁעֵם מִיַּד הַרְעוּיִם שֶׁגִּירָשׁוּם בְּגַלְל אוֹתוֹ נִידוּ. שְׁמַע יִתְרוֹ דַּבֵּר זֶה "וַיֹּאמֶר אֶל בְּנָתָיו וְאֵין לָקוּהָ זֶה עֲזַבְתֶּן אֵת הָאִישׁ קְרָאָן לוֹ וַיֹּאכַל לָחֶם". יִתְרוֹ הִבִּין שִׁישׁוּעַת נַפְשׁוֹ הַשְּׁלֵמָה תְּלוּיָה בְּקִרְבָּה לְאִישׁ הַזֶּה, שְׁעוֹשֶׂה צַדִּיק וְנֹלַחַם עֲלָיו. וְאִכֵּן, כֹּאשֶׁר הִגִּיעַ מִשְׁה לְבֵית יִתְרוֹ, יֵשׁ דַּעָה שְׁאוֹמֶרֶת שֶׁלֹּאֲלֵתֶר נָתַן יִתְרוֹ אֵת בְּתוֹ צְפוּרָה לְמִשְׁה, לְאַחֵר שֶׁהִבִּין מִי הָאִישׁ הַעוֹמֵד לְמוֹלוֹ.

וּבְכֵל אוֹתוֹ הַזְּמַן שֶׁהָיָה מִשְׁה רַבְנוֹ בְּבֵית יִתְרוֹ, הָיָה נוֹשָׂאִים וְנוֹתִימִים בְּכֵל רִזֵּי הַחֲכֻמָּה הַיְדוּעִים לְשִׁנְיָהם, הַתְּקַדֵּם יִתְרוֹ בְּדַרְכֵי הָאֲמוּנָה. וְמִשְׁה כְּדֹרֶךְ כֵּל הָאֲבוֹת הָיָה מִתְבּוֹדֵד בְּמִדְבָרִיּוֹת, בְּנִתְיָב לֹא יָדַעוּ עֵיט, וְלֹא שֶׁזְּפַתּוֹ עֵין אֵינָה, עַד שֶׁהִגִּיעַ לְמַעֲמֵד הַסְּנֵה בּו נִתְבַּשֵּׁר "לֵךְ וְאַסְפֵּת אֵת זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל... וְאָנֹכִי אֵהְיֶה עִם סִיף וְהוֹרִיתֶךָ אֲשֶׁר תִּדְבֹר". חֲזַר אֵל יִתְרוֹ וְהוֹדִיעוֹ עַל דְּבַר הַשְּׁלִיחוֹת, בְּרִכּוֹ יִתְרוֹ בְּעֵין טוֹבָה שִׁילֵךְ לְשֵׁלוֹם וְיִצְלִיחַ בְּשִׁלְחוֹתוֹ. וְמֵאַזּ שֶׁהִלֵּךְ מִשְׁה הָיָה יִתְרוֹ מִחֲכָה לְרֹאוֹת מִה יַעֲלֶה בְּדַבֵּר נְבוֹאֹת מִשְׁה. וְכֹאשֶׁר שְׁמַע עַל הַנִּיסִים וְהַנִּפְלְאוֹת שֶׁנִּעֲשׂוּ לָעַם יִשְׂרָאֵל, הִלֵּךְ לְקִרְאֵת מִשְׁה וּבִרְגַע שֶׁנִּפְגְּשׁוּ

מִבּוֹאֵר בְּשַׁעַר הַגְּלוּלִים לְהֵאָרִי ז"ל (הַקְּדָמָה ל"ו וְעוֹד) שִׁיתְרוֹ וְמִשְׁה הָיוּ בְּסוֹד גְּלוּל קִין וְהָבֵל. וְכֵל הַשְּׁתַלְשֻׁלוֹת הַמְאֹרְעוֹת בֵּינֵיהֶם הָיָה בְּשִׁבִיל לְתַקֵּן אוֹתוֹ קֶשֶׁר אֲחִים שֶׁהִתְחִיל גְּרוּע מְאֹד. וְהַטַּעַם, כִּי קִין בְּלִידָתוֹ נוֹלַד עִם הַרְבֵּה סִיגִים, וְחֵלֶק הָרַע שָׁבוּ הָיָה רַב כֵּל כִּי שְׁהוּא הַשְּׁתַלְת עֲלָיו. וְרַק אָדָם בַּעַל שִׁיעוֹר קוֹמָה, וְבַעַל כּוֹחוֹת גְּדוּלִים כְּמוֹ מִשְׁה הָיָה יִכּוֹל לְהַפְּךָ אֵת חֵלְקוֹ הָרַע שֶׁל קִין לְטוֹבָה. וְכִי הַשְּׁתַלְשֻׁלוֹת הַדְּבָרִים. כֹּאשֶׁר הִגִּיעַ מִשְׁה לְבֵית פְּרַעָה כְּבֵר הָיָה שֵׁם יִתְרוֹ כֹּאחָד מִן הַיְדוּעִים הַרְאִשִׁים, וּמִבּוֹאֵר בְּמִדְרַשׁ שֶׁהָיָה זֶה יִתְרוֹ שֶׁהִצִּיל אֵת מִשְׁה הַתִּינוּק שֶׁלֶקַח לְפִרְעָה אֵת הַכְּתָה, בְּטַעֲנָה שֶׁזֶה רַק מַעֲשֶׂה נְעוּרֹת וְאֵין מִחֲשָׁבָה מִכּוֹנֵת בְּמַעֲשָׂיו. זָאת אוֹמֶרֶת, מִיַּד בְּמִפְגֵּשׁ הַמְּגוֹלָל הַרְאִשׁוֹן שֶׁלָּהֶם יִתְרוֹ מִתְחִיל לְגוֹנוֹן שֶׁלֹּא בְּמוֹדַע עַל מִשְׁה. גַּם כְּשִׁמִּשְׁה הַתְּבַגָּה, וַיְגַדֵּל מִשְׁה... וַיֵּךְ אֵת הַמִּצְרִי וַיְטַמְנֵהוּ בַּחֹל, מִצְרִי זֶה הָיָה גַם מְשׁוֹרֵשׁ קִין, וְכֹאשֶׁר הִרְגוּ מִשְׁה, זֶה בֹּא כְּתוּבָה לְמֹה שֶׁקָּרָה בְּעִבְרִית הַמְשׁוֹתֶף וַיִּקַּם קִין אֶל הָבֵל אֶחָיו וַיְהַרְגֵהוּ. בְּתַגּוּבָה לְאוֹתוֹ מַעֲשֶׂה שֶׁהִכְנִיעַ עוֹד קֶצֶת נִיצוּצוֹת קִין בְּעוֹלָם, וְכִנְסוּ בֵיתוֹ יוֹתֵר הַרְהוּרֵי תְשׁוּבָה, וְבוּ בְיוֹם הוּא עֲזַב אֵת פְּרַעָה וְהִלֵּךְ לוֹ אֵל אֶרֶץ מִדְיָן. לֹא עֲבַר זְמַן רַב עַד שֶׁנִּהְיָה יִתְרוֹ הַמְּסוּר הַרְאִשִׁי לְכֵל הַעֲבּוּדוֹת זָרוֹת, וְקִיבֵל אֵת הַתּוֹאֵר "כִּתְּוֹן סִדְיָן", כְּלוּמָה, יִתְרוֹ שֶׁל אֵז הָיָה כְּמוֹ הַאִפְסִיּוֹר שֶׁל הַיּוֹם. עוֹבֵר זְמַן מִה וְמִשְׁה מְגִיעַ גַּם הוּא לְאֶרֶץ מִדְיָן, וּבּוֹאֵוֹ שֶׁל מִשְׁה לְתַחֲמוֹ שֶׁל יִתְרוֹ מִתְחִילָה הָאֲרֵת נִשְׁמַת מִשְׁה לְהַשְׁפִּיעַ עֲלָיו עוֹד וְהוּא

שו"ת של חסד ע"י בית הוראה-חוט של חסד

הרה"ג ר' ירון אשכנזי שליט"א ר"כ חושן משפט בישיבת "חוט של חסד" מנהל רחוני ב"קו ההלכה"

קו ההלכה הספרדי: *3030 ☎

משאלות שנשאלו בקו ההלכה

לגבי נטילת ידיים שלפני הסעודה, באיזה מקרה אפשר לאכול לחם בלי נטילת ידיים, אימתו נוטלים ולא מברכים, ומתי צריך לברך על נטילת ידיים?

אם אוכל פת פחות מכזית (29 גרם) מעיקר הדין אינו צריך ליטול ידיו כלל, אלא מברך המוציא ואוכל בלי נטילת ידיים, ואם דעתו לאכול יותר מכזית אבל פחות מכביצה בלא קליפתה (פחות מ 56 גרם) חייב ליטול ידיים אבל אינו מברך "על נטילת ידיים", לכן במקרה כזה מונגב ידיו ומברך מיד המוציא, ואם אוכל יותר משיעור כביצה, נוטל ידיים ומברך "על נטילת ידיים" ואחר כך מברך המוציא. (שלחן ערוך סימן קנ"ה סעיפים ב' ג'). והמחמיר ליטול ידיו בלי ברכה גם על פחות מכזית, תבא עליו ברכה. (ילקוט יוסף סימן קנ"ה אות ב', והלכה ברורה סימן קנ"ה אות ז').

לקחתי מחבת טפלוני בשרית (שלא השתמשו בה בבשר בתוך 24 שעות) ובישילתי בה תבשיל חלבי, מה דין המחבת ומה דין התבשיל?

התבשיל עצמו מותר, מכיון שהמחבת אינה בת יומה" ולכן טעם הבשר שיש בה כבר נכנס. אמנם המחבת צריכה הגעלה, אמנם נחלקו הפוסקים במחבת עם ציפוי טפלוני כיצד הנכשר, לספרדים - ציפוי הטפלוני נחשב לפלסטיק ולכן ניתן להכשירו על ידי הגעלה פעם אחת. בין ישראל לעמים (פרק י"ד אות כ"ט) בשם האגרות משה (חלק אבן העזר חלק ד' סימן ז'). והאשכנזים מחמירים להגעילה ג' פעמים ברותחים. על פי שו"ת משנה הלכות (חלק י"ב סימן ט').

אדם שקם קודם חצות הלילה והסתפק אם נרדם, ועל כן הסתפק אם מחוייב לברך ברכות התורה, וביקש מחברו שיוציאו ידיו חובה, ולא חזר לישון, האם בהגיע הבוקר יכול לברך שוב בעצמו או שיצא ידיו חובה?

כיון שיצא ידיו חובה בברכת חברו בחצות לילה, לכאורה אינו יכול לברך בבוקר, אמנם אם אמר מסורש שאינו רוצה לצאת בברכת חברו אלא עד הבוקר נראה שיוכל לברך, על פי כף החיים (סימן תרל"ט סעיף קטן צ"ה) דבמקום שיש ספק או מחלוקת הפוסקים יכול לעשות כוונה נגדית.

צריך ליטול ידיו ויברך על נטילת ידיים, מכיון ששתי האכילות מצטרפות ונחשב כאילו נוטל ידיו ליותר מכביצה. (הגאון הרב יהודה נקי שליט"א בספר מעין אומר חלק א' עמ' רס"א).

השומע קול רעמים בתוך ברכות קריאת שמע שבתפילה, האם יכול לברך ברכת "שכוחו וגבורתו מלא עולם"?

אם הוא נמצא בין הפרקים, דהיינו שכעת סיים ברכת "ויצר אור" ועוד לא התחיל "אהבת עולם" או שסיים "אהבת עולם" ולא התחיל "שמע ישראל", יפסיק ויברך בשם ומלכות, כיון שהיא מצוה עוברת, והוא הדין שאם רואה את הקשת בין הפרקים, יברך "וזכר הברית ונאמן בבריתו וקיים במאמרו". (יביע אומר חלק ד' סימן ג').

אלו דברים אפשר לענות עם הציבור כאשר אני נמצא בסוף תפילת שמונה עשרה באלוקי נצור?

רשאי להפסיק לעניית המשה אמנים ראשונים של הקדיש (עד דאמירן בעלמא) ועונה "יהי שמייה רבה" עד "יתברך". כמו כן יכול לענות "קדוש" ו"ברוך" בלבד בלי ימלוך. וכן יכול לענות עם הציבור "ברוך ה' המבורך". אבל שאר אמנים של ברכות בין ברכות המצוות ובין ברכות הנהנין לא יענה. (הליכות עולם חלק א' פרשת בשלח אות ט').

מה הדין אם התחיל לאכול על דעת שיאכל פחות מכזית, וכגון שחשב לאכול 20 גרם, וכעת רוצה לאכול עוד 35 גרם, כך שביחד עם האכילה הראשונה יש לו יותר מכביצה, האם יברך על הנטילה, או שאינו יכול לברך אלא אם מתכוין לאכול עוד 56 גרם נוספים אחרי הנטילה?